

vonnis

RECHTBANK NOORD-NEDERLAND

Afdeling strafrecht

Locatie Leeuwarden

parketnummer 18/730141-17

vordering na voorwaardelijke veroordeling parketnummer 02/800543-14

**vonnis van de meervoudige kamer voor de behandeling van strafzaken
d.d. 3 augustus 2017 in de zaak van het openbaar ministerie tegen de verdachte**

██████████,
geboren op ██████████ te ██████████,
wonende te ██████████.

Dit vonnis is gewezen naar aanleiding van het onderzoek op de terechtzitting van 20 juli 2017.

De verdachte is verschenen, bijgestaan door mr. L. Lübbbers, advocaat te Leeuwarden. Het openbaar ministerie is ter terechtzitting vertegenwoordigd door mr. T.H. Pitstra.

Tenlastelegging

Aan verdachte is ten laste gelegd dat:

hij op of omstreeks 28 september 2016, te Leeuwarden, tezamen en in vereniging met een ander of anderen, althans alleen, met het oogmerk van wederrechtelijke toe-eigening heeft weggenomen geld en/of hasj en/of oorbellen en/of armbanden, in elk geval enig goed, geheel of ten dele toebehorende aan ██████████, in elk geval aan een ander of anderen dan aan verdachte en/of zijn mededader(s), welke diefstal werd voorafgegaan en/of vergezeld en/of gevolgd van geweld en/of bedreiging met geweld tegen die ██████████, gepleegd met het oogmerk om die diefstal voor te bereiden en/of gemakkelijk te maken en/of om bij betrapting op heterdaad aan zichzelf en/of aan zijn mededader(s) hetzij de vlucht mogelijk te maken, hetzij het bezit van het gestolene te verzekeren, welk geweld en/of welke bedreiging met geweld hierin bestond(en) dat verdachte en/of zijn medeverdachte (telkens) die ██████████ om hasj en/of geld gevraagd heeft/hebben en/of die ██████████ heeft/hebben geslagen en/of de keel heeft/hebben dichtgeknepen en/of de handen heeft/hebben vastgebonden en/of een wapen op het voorhoofd heeft/hebben gezet en/of met een wapen op het hoofd heeft/hebben geslagen.

Beoordeling van het bewijs

Standpunt van de officier van justitie

De officier van justitie heeft ter terechtzitting veroordeling gevorderd voor het ten laste gelegde tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf voor de duur van drie jaren met aftrek van het voorarrest. Zij heeft daartoe, kortgezegd, het volgende aangevoerd.

Het ten laste gelegde kan wettig en overtuigend worden bewezen op grond van de aangifte van ██████████, het aantreffen van het DNA-materiaal van verdachte op een in de woning door de kleinste van de twee daders gedraaide joint, de fotoherkenning door aangever van verdachte als de kleinste van de twee daders en de bekendheid van verdachte met Elson ██████████, een persoon

die voor de overval regelmatig bij aangever over de vloer kwam, die wist dat aangever geld in huis had en die na de overval daderinformatie bezat.

Standpunt van de verdediging

De raadvrouw heeft betoogd dat verdachte moet worden vrijgesproken van het ten laste gelegde. Zij heeft daartoe, kortgezegd het volgende, aangevoerd.

Er is onvoldoende wettig en overtuigend bewijs voor de betrokkenheid van verdachte bij de woningoverval.

Dat het DNA-materiaal van verdachte op de joint is aangetroffen, betekent nog niet per definitie dat daarmee vast staat dat de donor van het DNA het feit heeft gepleegd. De joint is een verplaatsbaar voorwerp en het staat niet vast dat verdachte de persoon is geweest die het vloeipapier voor de joint mee naar binnen heeft genomen. Verdachte draait vaker joints. Het is niet ondenkbaar dat een ander een door hem gedraaide joint of zijn vloeipapier heeft meegenomen. Het aantreffen van het DNA-materiaal kan enkel ondersteunend zijn aan andere bewijsmiddelen.

Ruim drie maanden na de aangifte vond er een enkelvoudige fotoconfrontatie plaats met aangever. Aangever heeft verdachte voor honderd procent herkend al de kleinste van de twee daders. De werkwijze bij deze fotoconfrontatie voldoet op meerdere punten niet aan de eisen die de brancherichtlijn stelt aan een fotoconfrontatie. Tevens voldoet verdachte op cruciale punten niet aan het signalement dat eerder door aangever is gegeven. Volgens de politie verklaart aangever tegenstrijdig en is opvallend dat aangever zelf de kabelbinders heeft losgemaakt zonder gereedschap en zonder striemen te veroorzaken. De verklaring van aangever inclusief de fotoherkenning is derhalve niet betrouwbaar en kan niet voor het bewijs gebruikt worden, ook niet als steunbewijs.

Oordeel van de rechtbank

Uit de aangifte van [REDACTED] van 29 september 2016 blijkt dat hij op 28 september 2016 door twee voor hem onbekende Antilliaanse mannen in zijn woning met geweld is overvallen. Voordat de overval plaatsvond, probeerden de twee mannen in de woning van aangever hasj te kopen. Om van ze af te komen heeft aangever ze hasj gegeven en de kleinste van de twee mannen heeft hiervan een joint gedraaid. Deze joint is na de overval in de woning achtergebleven en is onderzocht op DNA-materiaal. Door het Nederlands Forensisch Instituut (NFI) is op het vloeipapier en/of het filter van de opgeknipte joint het DNA-materiaal van verdachte aangetroffen. Naar aanleiding hiervan is op 7 januari 2017 aangever een foto van verdachte getoond. Verdachte heeft de persoon op de foto voor honderd procent herkend als de kleinste van de twee overvallers. Verdachte is hiermee op 20 april 2017 geconfronteerd en heeft vervolgens ontkend dat hij betrokken is geweest bij de overval op de woning van aangever.

De rechtbank zal hierna overgaan tot beoordeling van de twee bewijsmiddelen waaruit zou kunnen blijken dat verdachte betrokken is geweest bij de overval, te weten de fotoconfrontatie en het aantreffen van het DNA-materiaal.

Ten aanzien van de enkelvoudige fotoconfrontatie overweegt de rechtbank het volgende. In het algemeen kan niet worden gezegd dat het bewijs uit een opsporingsconfrontatie, waarbij een tot dan toe niet bekende verdachte van een foto wordt herkend, onbetrouwbaar is en niet als overtuigend bewijs kan worden aangemerkt (Gerechtshof Arnhem, 4 augustus 2011, NBSTRAF 2011, 335).

Het is aan de rechtbank om in casu te beoordelen of deze enkelvoudige fotoconfrontatie betrouwbaar is.

De rechtbank stelt op grond van de stukken vast dat aangever kort na de overval onder invloed van alcohol verkeerde en dat hij onsamenhangend en tegenstrijdig verklaarde. Uit aangevers verklaring blijkt dat de overval door twee voor hem onbekende Antilliaanse mannen is gepleegd en hij geeft signaleringen van de mannen. Volgens aangever lijkt de kleinste man qua uiterlijk op een Somaliër, is hij ongeveer 21-22 jaar oud en 1,65 lang, droeg hij geen baard, bril of snor en was hij gekleed in blauwe jeans en een zwarte jas. Vervolgens wordt aan aangever ruim drie maanden na de overval één foto van verdachte, een Antilliaanse man, getoond. Op de foto is een aantal specifieke kenmerken van verdachte zichtbaar, zoals een baard, een snor en een gouden tand, waarover aangever niet of anders heeft verklaard. Desondanks herkent aangever verdachte met honderd procent zekerheid als de kleinste van de twee overvallers. Gelet op de omstandigheid dat aangever over opvallende kenmerken die te zien zijn op de foto van verdachte die hem is getoond niet heeft verklaard toen hij het signalement van de dader beschreef, de toestand waarin aangever verkeerde kort na de overval en het tijdsverloop tussen de overval en de fotoconfrontatie acht de rechtbank deze fotoherkenning niet betrouwbaar en zal zij deze verklaring van aangever niet voor het bewijs gebruiken.

Ten aanzien van het aantreffen van het DNA-materiaal van verdachte op de joint overweegt de rechtbank het volgende. Volgens aangever heeft de kleinste van de twee overvallers bij hem in de woning een joint gedraaid, maar niet opgerookt en zou specifiek deze joint in zijn woning zijn achtergebleven.

Uit zijn verklaring blijkt niet of de overvaller zelf het vloeipapier en het filter heeft meegebracht. Uit het onderzoek van het NFI blijkt dat op de opgeknipte joint op het filter en/of het vloeipapier het DNA-materiaal van één man is aangetroffen. Het DNA-materiaal matcht met het DNA-profiel van verdachte. De rechtbank stelt vast dat een joint, maar ook het vloeipapier en het filter afzonderlijk, verplaatsbare objecten zijn. Gelet op de verklaring van aangever is niet uitgesloten dat de dader zelf het vloeipapier en het filter heeft meegebracht naar de woning. Hierdoor bestaat de mogelijkheid dat op een eerder moment het DNA-materiaal van verdachte op deze objecten terecht is gekomen. Verdachte heeft immers verklaard dat hij regelmatig in Leeuwarden komt en daar joints draait en gebruikt. Verder kan, gelet op de hiervoor beschreven toestand van aangever, ook niet uitgesloten worden dat aangever niet juist heeft waargenomen dat de joint die voor DNA-onderzoek is meegenomen, een joint is die door één van de overvallers in de woning is gedraaid. De rechtbank is dan ook van oordeel dat in onderhavig geval met het aantreffen van het DNA-materiaal op de (opgeknipte) joint niet wettig en overtuigend kan worden bewezen dat verdachte één van de overvallers is geweest.

De rechtbank acht het ten laste gelegde niet wettig en overtuigend bewezen en zal verdachte hiervan vrijspreken.

Benadeelde partij

heeft zich als benadeelde partij in het strafproces gevoegd met een vordering tot schadevergoeding. Gevorderd wordt een bedrag van € 1.616,50 ter vergoeding van materiële schade en € 1.500,- ter vergoeding van immateriële schade, vermeerderd met wettelijke rente vanaf de datum dat de schade is ontstaan.

De rechtbank acht het feit waaruit de schade zou zijn ontstaan niet bewezen. De benadeelde partij zal daarom niet-ontvankelijk worden verklaard in de vordering. De vordering kan slechts bij de burgerlijke rechter worden aangebracht.

Vordering na voorwaardelijke veroordeling

Bij onherroepelijk geworden vonnis van 13 oktober 2015, gewezen door de politierechter van de rechtbank Zeeland-West-Brabant, locatie Breda, is verdachte veroordeeld tot -voor zover hier van belang- een taakstraf voor de duur van 60 uren subsidiair 30 dagen hechtenis, waarvan 40 uren subsidiair 20 dagen hechtenis voorwaardelijk, met een proeftijd van twee jaren. De proeftijd is ingegaan op 28 oktober 2015.

De officier van justitie heeft bij vordering van 26 juni 2017 de tenuitvoerlegging gevorderd van de bij voormeld vonnis voorwaardelijk opgelegde straf, omdat verdachte de in voormeld vonnis gestelde algemene voorwaarde niet heeft nageleefd. De officier van justitie heeft ter terechtzitting toewijzing van de vordering na voorwaardelijke veroordeling gevorderd.

Nu de rechtbank verdachte zal vrijspreken van het ten laste gelegde is niet komen vast te staan dat verdachte de algemene voorwaarde niet heeft nageleefd. De rechtbank zal derhalve de vordering na voorwaardelijke veroordeling afwijzen.

Uitspraak

De rechtbank

Verklaart niet bewezen hetgeen verdachte is ten laste gelegd en spreekt verdachte daarvan vrij.

Bepaalt dat de vordering van de benadeelde partij [REDACTED] niet-ontvankelijk is en dat deze slechts bij de burgerlijke rechter kan worden aangebracht.

Bepaalt dat deze benadeelde partij en verdachte de eigen kosten dragen.

Beslissing op de vordering na voorwaardelijke veroordeling onder parketnummer 02/800543-14:

Wijst af de vordering tot tenuitvoerlegging van de voorwaardelijke straf, opgelegd bij vonnis van de politierechter van de rechtbank Zeeland-West-Brabant, locatie Breda op 13 oktober 2015.

Dit vonnis is gewezen door mr. W.S. Sikkema, voorzitter, mr. A.W. Wassink en mr. P.P.D. Mathey-Bal, rechters, bijgestaan door G.T. Zandstra-Alkema, griffier, en uitgesproken ter openbare terechtzitting van deze rechtbank op 3 augustus 2017.

Voor fotokopie conform
de griffier van de rechtbank
Noord-Nederland, tot de e-zuwarden

